

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 34/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 44/2009 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 159/2009 a jeho uznesením z 1. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 v spojení s čl. 14 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 44/2009 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 159/2009 a jeho uznesením z 1. decembra 2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že predmetom konania bolo rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na obnovu konania pôvodne vedeného pod sp. zn. 17 C 372/2001. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti neuviedol, v čom konkrétne vidí porušenie svojich práv, použil len invektívy na adresu okresného súdu a krajského súdu, z čoho sa dá vyvodiť len jeho nespokojnosť s výsledkom konania.

Z priloženého uznesenia krajského súdu č. k. 24 Co 159/2009-26 z 1. decembra 2009 vyplýva, že sťažovateľ podal 9. marca 2009 okresnému súdu žiadosť o obnovu konania vedeného pod sp. zn. 17 C 372/2001. Jeho podanie neobsahovalo náležitosti návrhu na začatie konania podľa Občianskeho súdneho poriadku. Okresný súd uznesením z 31. marca 2009 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania a poučil ho, aké náležitosti má obsahovať riadny návrh na obnovu konania. Sťažovateľ reagoval na uznesenie okresného súdu podaním z 27. apríla 2009, ktorým neodstránil nedostatky svojho návrhu. Okresný súd uznesením č. k. 8 C 44/2009-16 z 12. mája 2009 podanie sťažovateľa zo 4. marca 2009 odmietol, pretože neobsahovalo náležitosti riadneho návrhu na začatie konania podľa § 42 ods. 3, § 79 ods. 1 a § 228 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. V odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ namietal, že pôvodné konanie vedené pod sp. zn. 17 C 372/2001 bolo zastavené v rozpore so zákonom a v tejto veci už koná Európsky súd pre ľudské práva, preto navrhuje prerušiť konanie až do jeho rozhodnutia. Krajský súd v konaní o obnovu konania napadnutým uznesením sp. zn. 24 Co 159/2009 z 1. decembra 2009 potvrdil uznesenie okresného súdu.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby v konaní o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„II. A Okresný súd v Trnave v konaní 8C/44/2009 porušuje základné práva D. B. podľa čl. 46 ods. 1, č. 47 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v Trnave porušuje čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 a 14 dohovoru.

II. B Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie 24 Co/159/2009-26 Krajského súdu v Trnave zo dňa 01. 12. 2009 a prikazuje Okresnému súdu vo veci konať, bezodkladne.

II. C Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 100.000 Eur (pre opakované delikty) a Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť 200.000 Eur D. B. pre opakované delikty v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

Sudcovia v Trnave dokážu ignorovať rozhodnutie ÚS SR, preto v prípade omeškania sú povinní zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17,6 % z dlžnej sumy od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

II. D Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje konať vo veci 17C/372/2001 Okresnému súdu v Trnave bezodkladne a to v lehote 3 mesiace od rozhodnutia US SR musí ukončiť konanie 17C/372/2001.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh

predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd preskúmal sťažnosť na predbežnom prerokovaní z hľadiska sťažovateľom namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu aj z hľadiska namietaného porušenia čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

1. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 8 C 44/2009 a jeho uznesením z 12. mája 2009.

Podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľ mohol a aj sa domáhal ochrany svojich práv proti postupu a uzneseniu okresného súdu, ktorým došlo podľa jeho tvrdenia k ich porušeniu, podaním odvolania, o ktorom rozhodoval krajský súd, v ktorého právomoci bolo poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, a preto ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyjadreným v čl. 127 ods. 1 ústavy odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. V časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o odmietnutí jeho podania, ktorým sa domáhal obnovy konania pôvodne vedeného pod sp. zn. 17 C 372/2001, ústavný súd nezistil z obsahu sťažnosti ani z napadnutého rozhodnutia krajského súdu žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť v príčinnej súvislosti s označenými právami.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vidí porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v tom, že krajský súd nevyhovel jeho odvolaniu a potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho podanie z dôvodu, že neobsahovalo náležitosti riadneho návrhu na začatie konaniam podľa § 42 ods. 3, § 79 ods. 1 a § 228 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd k tomu uvádza, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú. Preto, ak sťažovateľ nespĺnil podmienky prístupu k súdnej ochrane upravené v príslušnom procesnom predpise (Občianskom súdnom poriadku), nemôže sa dovolávať ochrany svojich práv len tvrdením o ich porušení všeobecným súdom založenom na tom, že sa súd odmietol jeho vecou zaoberať.

V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej, ak osoba nespĺní ustanovené podmienky zákonného postupu pri uplatňovaní svojich práv, nemôže sa dovolávať toho, že boli porušené jej základné práva a slobody, ak jej súd nevyhovel (I. ÚS 37/96). Namietat' porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú oprávnené len tie fyzické alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné alebo iné podmienky spojené s nadobudnutím alebo uplatňovaním takýchto práv (I. ÚS 32/99, I. ÚS 64/99). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza až vtedy, ak sa „každý“ zákonom ustanoveným postupom domáhal svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ale súdna ochrana mu nebola poskytnutá (I. ÚS 24/97).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Sťažovateľ v sťažnosti netvrdil, že k odmietnutiu jeho podania došlo napriek tomu, že jeho návrh spĺňal zákonom upravené náležitosti, resp. napriek tomu, že splnil výzvu okresného súdu na odstránenie nedostatkov návrhu. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu, v ktorom je zhrnutý priebeh konania, obsah sťažovateľových podaní, ako aj obsah procesných rozhodnutí okresného súdu, vyplýva, že okresný súd dodržal zákonom ustanovený postup, a preto nič nesvedčí o sťažovateľom tvrdenom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že namietaná dĺžka konania pred krajským súdom (necelý rok) nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy sťažovateľ svoju sťažnosť neodôvodnil a ústavný súd nezistil relevantné skutočnosti k namietanému porušeniu ani z obsahu priloženého uznesenia krajského súdu. Z týchto podkladov nevyplýva ani to, či a akým spôsobom sťažovateľ uplatnil právo na právnu pomoc v konaní pred označenými všeobecnými súdmi. Vzhľadom na to, že z odôvodnenia ani z príloh sťažnosti nevyplývajú okolnosti, ktoré by mohli byť v príčinnej súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 2 ústavy, je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, jeho tvrdenie zrejme vyplýva len zo skutočnosti, že krajský súd jeho odvolaniu nevyhovel. Táto skutočnosť však nie je podstatná, keďže účinnosť právnych

prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu – 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu – 1989). Vzhľadom na právnu úpravu odvolacieho konania podľa Občianskeho súdneho poriadku nemožno mať pochybnosti o účinnosti odvolania ako riadneho opravného prostriedku aj proti procesným rozhodnutiam prvostupňových súdov. Z konkrétnych okolností posudzovanej veci nevyplývajú žiadne okolnosti svedčiace o porušení sťažovateľových práv pri poskytovaní súdnej ochrany krajským súdom, ktorých zistenie by mohlo viesť ku konštatovaniu existencie príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru. Aj v tejto časti sťažnosti je preto daný dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 14 dohovoru sťažovateľ netvrdil žiadny dôvod diskriminácie. Ústavný súd nezistil preskúmaním veci na predbežnom prerokovaní možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, v spojení s ktorým by mohlo byť posudzované namietané porušenie čl. 14 dohovoru, a preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu vo vzťahu ku konaniu okresného súdu pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010